

JÓKAI MÓR ÉLETE ÉS KERTJE(I)

A növények lelkének és életének ismerője

„Aki regényt ír, nem a mának él, az tud messzire tekinteni, talán még a jövőbe is látni. Jókai nem egy, akkor futurisztikusnak tűnő ötletéről derült ki, hogy az mégsem csak álom vagy utópia volt. Ez a teremtő fantázia, a jövőbe vetett hit szükséges a kertépítéshez is.” (M. Szilágyi Kinga, „A szólóító halhatatlan”)

Jókai számára sok esetben a kert volt regényei megírásának helyszíne is, a kerti növények és állatok, a kert megművelésével, kialakításával járó munka pedig ihletforrás volt műveihez. A fák olyan lények voltak számára, amelyek emberi sorsokat példáztak. Így például külön történet fűződik egy májusfához melyet vesszőről szaporított és nevelgetett az ablaka alatt. Ez a fa kiszáradt Jókai nagy betegsége alatt, majd ugyancsak vele együtt erősödött és gyógyult meg. De hasonló történetet vitt magával a néma (azaz nem termő) diófa, amely egy kedves baráti család öngyilkos leányára emlékeztetette, vagy az a füredi meggyfa, amely egy komáromi bencés tanár halála után meddőre fordult.

Nézzetek körül a Jókai-kertben, és keressetek magatoknak egy olyan növényt, amihez tudnátok ti is társítani egy emberi történetet. Röviden írjátok is ezt meg. Amikor ezzel elkészültetek, üljetek ti is ahhoz az oroszlános padhoz, ahol Jókai Mór is sokszor alkotott, megpihent. Itt meséljétek el egymásnak a történeteket, amiket megalkottatok. Vajon a többiek ezek után megtalálják azt a fát, bokrot, virágot, ami benneteket megihletett?

